

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ivlii Fatii S. J. Liber De Mortificatione Nostrarvm
Passionvm, Prauorumque affectuum**

Fazio, Giulio

Köln, 1604

De mortificatione vanarum & noxiarum cogitationum omnium, deque
earundem nocumentis. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60991](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60991)

tingit quod aliqui ex ingenita natura, vel ex studiosa exercitationis frequentia magnos habent affectus amorphos ad summum bonum (quod est Deus) diligendum, in tantum, ut semetipsos paratos inueniant ad mortem tolerandam propter Deum: & tamen contingere potest, quod totum proveniat ex natura sine virtute charitatis, & sine gratia Dei. Idcirco nemo confidere debet in deuotione & sensibili amore, quia quantum sibi ipsis propter Deum quis moritur, & precepta eius atque consilia sequitur, tantum habet de charitate, & non plus.

CAPUT V.

De mortificatione vanarum & noxiarum cogitationum omnium, de que earundem nocentia.

Quinta est perfecta mortificatio omnium affectuum erga cogitationes & imagines rerum creatarum, & affectuosa quedam conuersio ad omnimodam solitudinem, non tantum secundum corpus, sed multo amplius secundum cor & cogitationes, prout Seneca dicit in libro de quatuor virtutibus: *Cogitationes vagas & somno similes non recipies: quibus si animum tuum oblectaueris, cum omnia discesseris, tristis remanebis.* Notandum quod triplices sunt cogitationes. Primae sunt cogitationes vanae, quae homini in affectu

Cogitationes vanae. non adherent, licet incidant multipliciter cordi

DE MORTIFICAT. 223

cordi instar maris fluctuantis, & auiū volantiū, & similiū. Et cogitationes istæ quāuis in seipsis malæ nō sint, nec magna peccata, tamē magnū impedimentū præstant proficiēti vitæ: suntq; indicia vacui cordis, & tepidæ deuotionis. Quia vbi cor humanum plenum est diuino amore, ibi cedere oportet omnem vacuitatem & tepiditatem, sicut clauus clauo pellitur.

Aliæ cogitationes nociuæ sunt, vt cum *Cogitationes nociuæ.* homo trahit in cor suū imagines creaturarum aliquas, vel peccatorum cum sensuali oblectatione, licet ad mortalis peccati consensum non perueniat. Cogitationes istæ ingens in corde damnū efficiunt, quia valde diuinæ gratiæ in actionem siue internam operationem præpediūt, spiritum sanctum contristant, lectulum dilecti commaculant, inspidum omne spirituale exercitium reddunt. Si tamen huiuscemodi cogitationes & imaginationes incidere nobis importunè cōtra voluntatem nostram, & nos diligentes resisteremus, earum onus pro spiritali martyrio tolerando, tunc ad magnum nobis meritum prouenirent, nisi occasionem huiusmodi cogitationibus atque tentationibus præberemus per immortificata desideria sensualitatis, vt supradictum est. Quia isti præfati duo modi cogitationum

*Cogitatio-
num ma-
larum cau-
sa.*

cōmuniter veniunt ex incuria & immo-
tificatione nostra, pura quia studiosi no-
sumus ad trahendū cor nostrum violentē
ad bonas cogitationes, sed ex consuetu-
dine effluere permittim⁹ ad superfluas, in-
utiles & noxias cogitationes, & in negli-
gentiā tēpus bene expēdendi. Quia specia-
liter dū nobis gratia & sensibilis deuotio
subtrahitur, tēd ū habemus ad omne spi-
rituale exercitiū & tūc ab extra, solaciū re-
quirimus in vacādo, in loquendo, iriden-
do, & in omni vanitate. Cū autem iterum
nos introuertere volumus ad solitudinē,
cor innumeris cogitationib⁹ & distracti-
onibus oneratū est & occupatū, idcirco
in virtutibus proficere non valemus. Nam
solitudo, silentium & arcta obseruatio
cordis nostri, sunt principium & funda-
mentum proficiēdis vitæ. Tertius cogita-
tionum modus est earum, quæ in seipsis
bonæ sunt, sed mentem inquietant, siue
sint de temporali cura licita, siue sint de
spirituali cura, vt in scrupulosis & pusilla-
nimibus & similibus: siue sint de cœlesti-
bus & æternis, sicut in curiosis & subtili-
bus perseruationibus mysteriorum Dei
& æternæ vitæ. Homines subtilis ingenij,
& ex natura actiui, difficilius quàm alij à
cordibus suis huiusmodi cogitationes va-
lent abigere. Attamen oportet eas pe-
nitentis.

*Cogitatio-
nes inqui-
etantes cor.*

DE MORTIFICA T

nitus à corde repelli, in quantū præpediūt
 simplicem cordis quietē, quæ maximè nu-
 trit amoroſū in Deū effluxū. Nā quia Deus
 vnus eſt, melius ſimplicitate cordis inue-
 nitur: & quia amor ætern⁹ eſt, melius deſi-
 derio & amore cōquititur. Nō tamē volo
 q̄ ſine omni imagine & cogitatione eſſe
 debeas, ſed propono tibi imaginem Ieſu
 Chriſti: *qui eſt ſplendor vel fulgor æterni lu-
 minis, & ſpeculū ſine macula*, vt Sapiens ait.
 Hęc imaginē amoroſo deſiderio imitandi
 portabis in exteriori homine tuo, ſecun-
 dū humanitatem eius in cruce penden-
 tem: imprimetſque tibi formam ſuæ abyſ-
 ſalis humilitatis, abiectiōnis, patiētiae, mi-
 ſericordie, & omnes alias abyſſales virtutes vl-
 tra omniū hominū capacitatē. Imaginem
 hęc accipe in omni loco, in omni hora, in
 omni verbo, in omni opere, in omni occu-
 patione, in tuis acſſoribus, in proſperis & ad-
 uerſis. Si comedis, intinge ſingulas bucel-
 las panis in vulnera ei⁹. Si bibis, cogita po-
 tū quē in cruce potauit. Si lauas man⁹, vel
 corpus, cogita ſanguinē quo animā tuam
 lauit. Si vadis dormitum, cogita lectum
 crucis, & reclina caput tuum ſuper cerni-
 cal ſpinea coronæ. Et in his cogitationibus
 debes nutrire amoroſam cōpaſſionem &
 deſiderium imitandi veſtigia eius. Interi-
 ori autem homine portabis imaginem
 K. 5. abyſſa-

*Simplifi-
catio cor-
dis.*

*Imago
Chriſti in
corde por-
tanda.
Sapie. 7.*

*Alias ten-
tatione.*

abyſſalis charitatis ſuæ, ex qua cuncta creauit, humanam naturam aſſumpſit, formã cunctarum virtutum dedit, amarã mortem ſuſtinuit, vitam æternã parauit, & ſeipſum totum promiſit. Et hoc modo cogitationes commutabuntur in affectiones, & cognitio in amorem perfectum: quia amor operatur mortificationem naturæ, vitam ſpiritus, operationem ſuperiorum virium, influxumque in Deum, & ſeparationem ab omni creatura.

CAPVT VI.

De cura omni nõ neceſſaria reiſcienda, atque de rerum externarum adminiſtratione.

Sexta, eſt perfecta mortificatio exterioris curæ, quæ non eſt de iuſta neceſſitate propter ſpiritualem vtilitatem, vel propter obedientiam. Hic ſciri poteſt vera differentia actiuæ vitæ, quæ fideles ſeruos Dei efficit: & contemplatiuæ, quæ ſemiliares amicos Dei facit. Nam quidam in ſua conuerſione eligunt obedire Deo, ſanctæ eccleſiæ, & ſuis ſuperioribus: exercitantque ſe in virtutibus, in bonis moribus, in ſtatutorum & ordinationum diligenti obſeruatione, quærentes in omnibus honorem Dei, & nõ ſeipſos. Sed alio-tem perfectionem conſtituunt in exercitijs vitæ actiuæ, & in orationibus vocalibus,